

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce: Analýza vývoje sociálních pohřbů v rámci města Brna v letech 2002–2012

Autor práce: Eliška Zoufalá

Obor studia: SCHKP

Posudek vypracovala: ThLic. Michaela Vlčková, Th.D.

Datum: 10.5. 2014

Formální stránka:

Práce splňuje požadovaný rozsah (31 stran), má však velmi špatnou jazykovou a stylistickou úroveň. Věty často jen stěží dávají smysl, díky chybnému skloňování a špatnému slovosledu. Např. na str. 19 čteme: Jako první podkapitolou bych chtěla popsat nakládání Urny s ostatky zemřelého. Chyb tohoto typu je v práci větší počet, zdá se, že postrádá jakoukoli jazykovou korekturu. Struktura práce není příliš logická, což je patrné i při letmém pohledu do obsahu. Podkapitla 1.1 nese název Pohřby a pohřbívání, 1.2 Pohřeb, 1.3 Pojetí smrti v moderní době a 1.4 Smrt dříve a v současnosti.

V kapitole 3 Právní rámec není zřejmé proč je přiřazena podkapitola 3.1, Agentury, která se již právního rámce v podstatě netýká. Jako nevhodné lze také hodnotit zařazení dotazníkového šetření pod kapitolu 4 Vypravování pohřbu z pohledu sociálního pracovníka.

Seznam použité literatury je velice stručný. Čítá sedm titulů v seznamu literatury a 3 elektronické zdroje, 5 právních předpisů. Chyby najdeme také v bibliografických citacích. Na s. 12 se odvolává na Rodné listy 2013, místo na autora textu, tedy na Kotrlého, spolu s rokem vydání a stranou. Nepříliš šťastné je čerpání obecných informací o pohřbívání z komerčních webových stránek www.weburny.cz. Zde autorka měla raději volit odbornou literaturu.

Obsahová stránka: V první kapitole je patrný zmatek v pojmech, které se autorka snaží vysvětlit. Nejprve vymezuje pojem pohřeb ve smyslu obřadu a pojem pohřbení ve smyslu zacházení s ostatky. Po té použije definici pohřbu ve významu “diferencovaných liturgických bohoslužeb s významem pro všechny pokřtěné”, což je ovšem jen určitý typ pohřbu (chápeme-li jej obecně jako obřad), a nakonec pohřeb definuje jako “poskytovanou službu provádějící obřady posledního rozloučení” aniž by

někak tyto definice uvedla do vztahu. Užití výrazu “služba provádějící obřady” není zvoleno příliš šťastně.

Sama se uvedených definic nedrží dokonce ani základního rozlišení mezi pohřbem a pohřbíváním. V podkapitole 1.5 “Rozdělení pohřebních obřadů” uvádí jako první typ “zpopelnění bez obřadu”, které by nemělo spadat do výše zmíněné kategorie. Dále uvádí zpopelnění s obřadem a nakonec církevní pohřeb s uložením do země. Autorka si mohla ušetřit zmatky v textu, kdyby se místo komerčních webových stránek držela odborné literatury. Nelze se však ubránit rozpakům, zda má v těchto kategoriích jasno. Hlavní příčinou odmítání pohřbu žehem ze strany katolické církve byla skutečnost, že tato forma byla často spojována s ateistickým a proticírkevním postojem. Dnes nemá proti této formě pohřbívání žádné výhrady, pokud neobsahuje tyto motivy. Pokud jmenuje typy pohřebních obřadů, měla by kromě církevního obřadu (zmiňuje jen pohřební obřady katolické církve) zmínit také formu občanského pohřbu případně pohřebních obřady jiných církví a náboženských vyznání.

Oznámení pohřbu prostřednictvím parte není součástí církevního pohřbu, jak tvrdí na s. 13. Představení zvolené metody výzkumu mělo být zařazeno v úvodu práce či v úvodu k této praktické části, nikoli v závěru, kde očekáváme především představení výsledků. Autorka zde navíc vysvětluje co je to dotazník.

Přes zmíněné nedostatky doporučuji práci k obhajobě a hodnotím jako dobrou.